Hush Hush

Lees ook van Becca Fitzpatrick:

Crescendo
Stilte
Finale

Becca Fitzpatrick

hush, hush

Vertaald door Elsbeth Witt

moon

Eerste druk 2010
Vierde druk 2015

Oorspronkelijke titel: *Hush Hush*
Oorspronkelijk uitgegeven door: Simon & Schuster, 2009
© Becca Fitzpatrick, 2009
© Vertaling uit het Engels: Elsbeth Witt, 2010
© Nederlandse uitgave: Moon, Amsterdam 2010
© Omslagfoto: James Porto, 2009
© Omslagontwerp: Lucy Ruth Cummins
Omslagontwerp Nederlandse uitgave: Marieke Oele
Typografie: ZetSpiegel

ISBN 978 90 488 2900 2
ISBN 978 90 488 2901 9 (e-book)
NUR 285

www.beccafitzpatrick.com
www.uitgeverijmoon.nl
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

Moon is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

FSC
www.fsc.org
MIX
Papier van verantwoorde herkomst
FSC® C110751

Voor Heather, Christian en Michael.
Onze jeugd was boven alles fantasierijk.
En voor Justin. Bedankt dat je niet voor de Japanse kookcursus hebt gekozen… hou van je.

… God heeft zelfs engelen die gezondigd hadden niet gespaard maar hen in de Tartarus geworpen. Daar, in de diepste duisternis, blijven ze opgesloten om hun vonnis af te wachten…

2 Petrus 2:4

Proloog

Loirevallei, Frankrijk
November 1565

Chauncey zat met een boerendochter op de grassige oevers van de rivier de Loire toen de storm begon. Hij had zijn ruin losgelaten in het weiland, dus er zat niets anders op dan te voet terug te gaan naar het chateau. Hij trok een zilveren gesp van zijn schoen, legde hem in de hand van het meisje en keek hoe ze wegholde, terwijl de modder tegen haar rokken opspatte. Vervolgens trok hij zijn laarzen weer aan en ging op weg naar huis.

Op het steeds donker wordende land rondom het Château de Langeais kwam de regen met bakken uit de lucht. Chauncey stapte moeiteloos over de verzonken en met humus bedekte graven op het kerkhof. Zelfs in de dikste mist kon hij vanaf hier de weg naar huis vinden zonder te verdwalen. Er was geen mist vanavond, maar de duisternis en de regen waren misleidend genoeg.

Aan de rand van zijn blikveld zag Chauncey ineens iets bewegen en hij draaide zijn hoofd met een ruk naar links. Op een monument dichtbij verrees iets boven hem wat op het eer-

ste gezicht een grote engel leek. Niet van steen of van marmer, maar een jongen met armen en benen. Zijn bovenlijf was naakt, hij had blote voeten en de boerenbroek die hij aanhad hing laag om zijn middel. Hij sprong van het monument af naar beneden. Zijn lange haar droop van de regen. Het stroomde over zijn gezicht, dat zo donker was als dat van een Spanjaard.

Chaunceys hand kroop naar het heft van zijn zwaard. 'Wie is daar?'

De mond van de jongen krulde omhoog tot een glimlach.

'Speel geen spelletjes met de hertog van Langeais,' waarschuwde Chauncey. 'Ik vroeg om je naam. Spreek op.'

'Hertog?' De jongen leunde tegen een kronkelwilg. 'Of bastaard?'

Chauncey trok zijn zwaard. 'Dat neem je terug! Mijn vader was de hertog van Langeais. Ik ben nu de hertog van Langeais,' stamelde hij. Hij vervloekte zichzelf dat het er zo stuntelig uitkwam.

De jongen schudde langzaam zijn hoofd. 'Jouw vader was niet de oude hertog.'

De belediging maakte Chauncey witheet van woede. 'En jóúw vader?' eiste hij, terwijl hij zijn zwaard op de jongen richtte. Hij kende al zijn vazallen nog niet, maar hij was aan het leren. Hij zou de achternaam van deze jongen goed onthouden. 'Ik vraag het nog één keer,' zei hij met een lage stem, terwijl hij een hand over zijn gezicht haalde om de regen weg te vegen. 'Wie ben je?'

De jongen liep naar hem toe en duwde het zwaard opzij. Hij zag er plotseling ouder uit dan Chauncey had gedacht, misschien zelfs een jaar of twee ouder dan hij. 'Ik stam af van de duivel,' antwoordde hij.

Chauncey voelde zijn maag samentrekken van angst. 'Je bent

volslagen krankzinnig,' zei hij met zijn tanden op elkaar. 'Ga uit mijn weg.'

De grond onder Chaunceys voeten wankelde. Rode en gouden explosies knalden achter zijn ogen. Hij boog voorover en zette zijn nagels in zijn dijen. Hij keek omhoog naar de jongen, knipperde met zijn ogen, hapte naar lucht en probeerde te begrijpen wat er gebeurde. Zijn gedachten duizelden, alsof hij ze niet meer onder controle had.

De jongen zakte door zijn knieën, zodat hij op dezelfde ooghoogte als Chauncey zat. 'Luister goed. Ik heb iets van je nodig. Ik ga niet weg totdat ik het heb. Begrijp je dat?'

Chauncey knarste met zijn tanden en schudde zijn hoofd om zijn ongeloof en zijn verzet te tonen. Hij probeerde te spugen naar de jongen, maar zijn tong weigerde te doen wat hij wilde en het spuug droop over zijn kin.

De jongen greep Chaunceys handen. De hitte verschroeide hem en hij schreeuwde het uit.

'Ik heb je gelofte van trouw nodig,' zei de jongen. 'Kniel voor me en zweer het.'

Chauncey wilde hard lachen, maar zijn keel trok samen en hij stikte bijna in het geluid. Zijn knieën klapten naar de grond alsof hij van achter geduwd werd, ook al stond daar niemand, en hij viel voorover in de modder. Hij boog opzij en kokhalsde.

'Zweer het,' herhaalde de jongen.

Chauncey voelde de hitte in zijn nek. Hij had al zijn energie nodig om zijn handen tot twee zwakke vuisten te ballen. Hij moest lachen om zichzelf, maar er was niets grappigs aan de hele situatie. Hij had geen idee hoe het kon, maar de jongen maakte hem misselijk en zwak. Het zou niet overgaan totdat hij de gelofte had uitgesproken. Hij zou zeggen wat hij moest zeggen, maar hij zweerde dat hij de jongen zou vernietigen om deze vernedering.

‘Heer, ik word uw man,’ zei Chauncey venijnig.

De jongen hielp Chauncey overeind. ‘Ontmoet mij op deze plek als de Hebreeuwse maand Cheshvan begint. Ik heb je diensten twee weken lang nodig, tussen de nieuwe en volle maan.’

‘Twee… wéken?’ Chaunceys hele lichaam trilde van woede. ‘Ik ben de hertog van Langeais!’

‘Je bent een Nephil,’ zei de jongen met een zweem van een glimlach om zijn mond.

Chauncey stond op het punt om iets beledigends terug te zeggen, maar hij slikte zijn woorden weer in. Zijn volgende woorden waren giftig en ijskoud: ‘Wat zei je?’

‘Je stamt af van het Bijbelse ras van de Nephilim. Je echte vader was een engel die uit de hemel is gevallen. Je bent voor de helft sterveling.’ De donkere ogen van de jongen keken omhoog en ontmoetten Chaunceys blik. ‘En voor de helft gevallen engel.’

Uit het diepst van Chaunceys gedachten kwam de stem van zijn leraar omhoogdrijven. Hij hoorde hem voorlezen uit de Bijbel en vertellen over een abnormaal ras, dat was ontstaan toen engelen die uit de hemel waren geworpen, met sterfelijke vrouwen hadden gepaard. Een afschrikwekkend en krachtig ras. Er ging een koude rilling door Chauncey heen, vreemd genoeg niet alleen van walging. ‘Wie ben je?’

De jongen draaide zich om en liep weg en hoewel Chauncey hem achterna wilde gaan, had hij geen controle meer over zijn benen. Hij bleef geknield zitten en door de regen heen zag hij twee dikke littekens op de naakte rug van de jongen. Ze vormden een omgekeerde V.

‘Ben jij… gevallen?’ riep hij. ‘Je vleugels zijn eraf gehaald, of niet?’

De jongen of engel, wat hij ook was, draaide zich niet meer om. Chauncey had de bevestiging niet nodig.

‘De dienst die ik je moet bewijzen,’ schreeuwde hij. ‘Ik eis dat je me vertelt wat het is!’

De lage lach van de jongen weergalmde in de lucht.

1

Coldwater, Maine
Het heden

Ik liep het biologielokaal in en mijn mond viel open. Aan het bord zat op mysterieuze wijze een barbiepop vastgeplakt met een Ken aan haar zijde. De armen van de poppen waren zo gebogen dat ze in elkaar verstrengeld zaten en op een paar plastic blaadjes op bepaalde plekken na, waren ze naakt. Boven hun hoofd stond met dikke roze krijt de uitnodiging geschreven:

WELKOM BIJ VOORTPLANTING (SEKS)

Naast mij liep Vee Sky. 'En dit is precies waarom ze smartphones verbieden op deze school,' zei ze. 'Als ik hiervan een foto in het *eZine* zou plaatsen, zou de raad van bestuur biologie gelijk afschaffen. En dan zouden we dit uur kunnen gebruiken om echt iets nuttig te doen. Eén op één bijles van leuke ouderejaars bijvoorbeeld.'

'Maar Vee,' zei ik, 'ik had gedacht dat jij je het hele semester al verheugde op deze les.'

Vee sloeg haar ogen neer en glimlachte mysterieus. 'Ik zal in deze les niets leren wat ik niet allang weet.'

'Volgens mijn laatste informatie ben jij nog maagd, hoor.'

'Niet zo hard.' Net toen de bel ging, knipoogde ze naar me en we gingen allebei op onze plek zitten, naast elkaar aan dezelfde tafel.

Coach McConaughy greep het fluitje dat aan een koordje om zijn nek bungelde en blies erop. 'Op uw plaatsen, team!' We wisten allemaal dat de coach deze biologieles voor vierdeklassers als een onderdeel van zijn taak als basketbalcoach beschouwde.

'Het is misschien nog niet bij jullie opgekomen, maar seks is meer dan een vijftien minuten durend pleziertje op de achterbank van een auto. Het is wetenschap. En wat is wetenschap?'

'Saai,' riep iemand achter in de klas.

'Iets moeilijks,' zei iemand anders.

De blik van de coach ging langs de eerste rij en stopte bij mij. 'Nora?'

'Het bestuderen van iets,' zei ik.

Hij liep naar me toe en legde zijn wijsvinger op de tafel voor me. 'Wat nog meer?'

'Kennis die verworven is aan de hand van experimenten en observatie.' Geweldig. Het klonk alsof ik auditie deed voor de luisterversie van het boek.

'In je eigen woorden.'

Ik raakte mijn bovenlip aan met het puntje van mijn tong en probeerde een synoniem te zoeken. 'Wetenschap is onderzoek.' Het klonk alsof ik een vraag stelde.

'Wetenschap is onderzoek,' zei de coach, terwijl hij in zijn handen wreef. 'Om wetenschappelijk onderzoek uit te voeren, moeten we in detectives veranderen.'

Op die manier klonk wetenschap bijna als iets leuks. Maar ik

had vaker les gehad van de coach en ik wist dat ik niet te veel moest verwachten.

'Goed detectivewerk vereist oefening,' ging hij verder.

'Goede seks ook,' riep iemand van achter uit de klas. We probeerden allemaal onze lach in te houden, terwijl de coach waarschuwend naar de grappenmaker wees.

'Dat zal géén onderdeel van het huiswerk van vandaag zijn.' De coach vestigde zijn aandacht weer op mij. 'Nora, jij zit al sinds het begin van het jaar naast Vee.' Ik knikte, maar ik had een slecht gevoel over waar dit heen ging. 'Jullie werken allebei bij de digitale schoolkrant, het *eZine*.' Weer knikte ik. 'Ik durf te wedden dat jullie elkaar behoorlijk goed kennen.'

Vee schopte onder de tafel tegen mijn been. Ik wist wat ze dacht. Hij had er geen idee van hoe goed we elkaar kenden. En dan heb ik het niet over de geheimen die we in ons dagboek schrijven. Vee is mijn on-tweelingzus. Ze heeft groene ogen, sluik blond haar en is op zijn zachtst gezegd nogal mollig. Ik heb donkere ogen en bruin krullend haar, dat zelfs na een behandeling met een strijkijzer nog alle kanten opspringt. En ik ben vel over been, net een barkruk. Maar er is een onzichtbaar draadje dat ons aan elkaar verbindt. We weten allebei zeker dat die band lang voor onze geboorte is begonnen. En we weten ook zeker dat deze band de rest van ons leven zal blijven bestaan.

De coach keek de klas in. 'Ik durf te wedden dat jullie degene naast je allemaal goed kennen. Jullie hebben immers niet voor niets deze plekken gekozen, toch? Omdat het bekend is. Maar goede detectives vermijden het bekende. Het vlakt hun onderzoeksinstinct af. En daarom krijgen jullie vandaag nieuwe plaatsen toegewezen.'

Ik opende mijn mond om te protesteren maar Vee was me voor. 'Waar slaat dit op? Het is april. Het is bijna het einde van het jaar. U kunt dit niet maken.'

De coach glimlachte. ‘Ik kan tot de laatste dag van het semester maken wat ik wil. En als je voor dit vak geen voldoende haalt, zit je hier volgend jaar weer en kan ik weer maken wat ik wil.’

Vee keek hem vuil aan. Vee staat bekend om haar vuile blikken. Die blik doet alles behalve hoorbaar sissen. De coach trok zich er blijkbaar niets van aan en pakte zijn fluitje.

‘Iedereen die aan de linkerkant van de tafel zit, en dan bedoel ik links voor jullie, schuift een plaats naar voren. Degenen op de eerste rij, ja jij ook Vee, schuiven naar achteren.’

Vee deed haar schrift in haar rugzak en trok de rits dicht. Ik beet op mijn lip en zwaaide haar vaarwel. Toen draaide ik me om en keek naar de klas achter me. Ik wist de namen van al mijn klasgenoten… behalve één. De zittenblijver. De coach had hem nooit voorgesteld en de zittenblijver leek dat prima te vinden. Hij zat onderuitgezakt aan de tafel achter me. Zijn koele zwarte ogen staarden strak vooruit. Zoals altijd. Ik geloofde niet dat hij gewoon maar een beetje voor zich uit zat te staren. Hij dácht aan iets, maar ik had zo’n gevoel dat ik waarschijnlijk niet wilde weten waaraan.

Hij legde zijn bioboek op de tafel en zakte op Vee’s oude stoel.

Ik lachte naar hem. ‘Hoi, ik ben Nora.’

Zijn zwarte ogen sneden door me heen en de hoeken van zijn mond kwamen omhoog. Mijn hart sloeg een slag over en in die pauze leek het alsof er een gevoel van sombere duisternis als een schaduw over me heen trok. Het gevoel verdween onmiddellijk weer, maar ik staarde hem nog steeds aan. Zijn lach was niet vriendelijk. Het was een lach die problemen betekende. Een lach met een belofte.

Ik concentreerde me op het bord. Barbie en Ken staarden me met een vreemde, vriendelijke blik aan.

‘Voortplanting kan een taai onderwerp zijn,’ zei de coach.

‘Gatver!’ kreunden een paar leerlingen in koor.

‘We moeten hier op een volwassen manier mee omgaan. Net als bij alle wetenschappen is detectivewerk de beste benadering. De rest van dit uur kunnen jullie deze techniek oefenen door zo veel mogelijk van jullie nieuwe partner te weten te komen. Morgen wil ik een schriftelijk verslag van jullie bevindingen en denk eraan dat ik zal controleren op echtheid. Dit is biologie, geen Engels, dus haal het niet in je hoofd om de antwoorden te verzinnen. Ik wil echte samenwerking en teamwork zien.’ *Of anders*, zei hij met zijn blik.

Ik zat helemaal stil. De bal lag nu bij hem. Ik had al naar hem geglimlacht en dat had me nergens gebracht. Ik rimpelde mijn neus en probeerde erachter te komen waar hij naar rook. Niet naar sigaretten. Het was voller en viezer.

Sigaren.

Ik keek naar de klok op de muur en tikte in het tempo van de secondewijzer met mijn potlood op tafel. Ik zette mijn ellebogen op tafel en legde mijn kin op mijn vuist. Ik zuchtte.

Geweldig. Op deze manier zou ik een onvoldoende halen.

Ik keek strak voor me uit, maar ik hoorde het geluid van zijn krassende pen. Hij was aan het schrijven en ik wilde weten wat. Hij kon toch niet zomaar iets over mij opschrijven, nadat hij slechts tien minuten naast me had gezeten? Toen ik opzij keek, zag ik dat zijn opstel al enkele regels lang was en dat hij nog steeds druk aan het schrijven was.

‘Wat schrijf je?’ vroeg ik.

‘Ze is haar tong dus toch niet verloren,’ zei hij, terwijl hij doorschreef. Iedere pennenstreek leek tegelijkertijd gladjes en lui.

Ik leunde zo dicht als ik durfde naar hem toe en probeerde te zien wat hij had geschreven, maar hij vouwde zijn blaadje dubbel zodat ik het niet kon lezen.

‘Wat heb je geschreven?’ eiste ik.

Hij legde zijn hand op mijn ongebruikte blaadje en gleed het over de tafel naar zich toe. Hij maakte er een prop van. Voordat ik er iets van kon zeggen, gooide hij de prop in de prullenbak die naast het bureau van de coach stond. Een perfecte worp.

Ik staarde vol ongeloof en woede naar de prullenbak. Toen scheurde ik een leeg blaadje uit mijn schrift. ‘Hoe heet je?’ vroeg ik, met mijn potlood klaar om te schrijven.

Toen ik naar hem opkeek, had hij weer zo’n duistere glimlach om zijn mond. Deze keer leek het alsof hij me uitdaagde om iets van hem te weten te komen.

‘Je naam?’ zei ik en ik hoopte dat ik me verbeeldde dat mijn stem haperde.

‘Je mag me Patch noemen. Ik meen het. Dat mag je echt.’

Hij knipoogde terwijl hij het zei en ik wist zeker dat hij mij voor gek probeerde te zetten.

‘Wat doe je in je vrije tijd?’ vroeg ik.

‘Ik heb geen vrije tijd.’

‘We krijgen hier een cijfer voor, dus doe dit even voor me, alsjeblieft.’

Hij leunde achterover in zijn stoel en vouwde zijn handen achter zijn hoofd.

‘Wat wil je dat ik voor je doe?’

Ik wist zeker dat dit weer een grappig bedoelde toespeling was en ik probeerde snel iets anders te bedenken om te zeggen.

‘Vrije tijd,’ herhaalde hij bedachtzaam. ‘Ik fotografeer.’

Ik schreef ‘fotografie’ op mijn blaadje.

‘Ik was nog niet klaar,’ zei hij. ‘Ik heb een mooie collectie foto’s van een zekere *eZine*-columnist die gelooft in biologisch eten, die in het geheim gedichten schrijft en die rilt van de gedachte dat ze ooit zal moeten kiezen tussen Stanford, Yale en… hoe heet die andere universiteit ook alweer? Het begint met een H.’

Ik staarde hem aan, geschokt dat hij alles goed had. Ik kreeg het gevoel dat het geen wilde gok was. Hij wíst het. En ik wilde weten hoe, nu meteen.

'Maar je zult niet naar een van deze universiteiten gaan.'

'Niet?' zei ik zonder na te denken.

Hij haakte zijn vingers onder de zitting van mijn stoel en trok me dichter naar zich toe. Ik wist niet zeker hoe ik moest reageren. Achteruitdeinzen en angst tonen of niet reageren en doen alsof het me niets interesseerde? Ik koos voor het laatste.

'Ondanks dat je het op alle drie deze scholen heel goed zou doen, zal je ze al snel cliché vinden. Je vooroordelen zijn je op twee na zwakste eigenschap.'

'En mijn op één na zwakste eigenschap?' zei ik met ingehouden woede. Wie was deze jongen? Was dit een of andere zieke grap?

'Je weet niet hoe je iemand moet vertrouwen. Of nee, dat neem ik terug. Je vertrouwt altijd de verkeerde mensen.'

'En mijn allerzwakste eigenschap?' eiste ik.

'Je houdt je leven te strak vast.'

'En wat mag dat wel niet betekenen?'

'Je bent bang voor dingen waar je geen controle over hebt.'

De haren in mijn nek gingen recht overeind staan en de temperatuur in het lokaal leek tien graden te dalen. Normaal gesproken was ik gelijk naar de coach gegaan en had ik een nieuwe partner gevraagd. Maar ik weigerde om Patch te laten denken dat hij me kon intimideren of bang maken. Ik had ten onrechte het gevoel dat ik me moest verdedigen en ik besloot ter plekke dat ik mezelf niet zou laten kennen.

'Slaap je naakt?' vroeg hij.

Mijn mond dreigde open te vallen, maar dat voorkwam ik net op tijd. 'Jij bent niet echt iemand aan wie ik dat zou vertellen.'

‘Weleens naar een psycholoog geweest?’

‘Nee,’ loog ik. De waarheid was dat ik in therapie was bij de schoolpsycholoog, dokter Hendrickson. Dit was niet vrijwillig en het was niet iets waar ik over wilde praten.

‘Wel eens iets illegaals gedaan?’

‘Nee.’ Af en toe te hard rijden telde niet. Niet voor hem. ‘Waarom vraag je me niet iets normaals? Zoals… mijn favoriete muziek?’

‘Ik ga niet vragen wat ik al kan raden.’

‘Je weet niet naar wat voor muziek ik luister.’

‘Barok. Bij jou draait het allemaal om orde en regelmaat. Ik durf te wedden dat je… cello speelt?’ Hij zei het alsof hij het idee zo uit de lucht plukte.

‘Fout.’ Weer een leugen, maar nu een die de rillingen over mijn rug deed gaan. Wie was hij écht? Als hij wist dat ik cello speelde, wat wist hij dan nog meer?

‘Wat is dat?’ Patch tikte met zijn pen tegen de binnenkant van mijn pols. Ik trok mijn arm automatisch terug.

‘Een moedervlek.’

‘Ziet eruit als een litteken. Heb je zelfmoordneigingen, Nora?’ Zijn ogen zochten contact met de mijne en ik kon hem vóélen lachen. ‘Ouders getrouwd of gescheiden?’

‘Ik woon met mijn moeder.’

‘Waar is je vader?’

‘Mijn vader is vorig jaar overleden.’

‘Hoe is hij doodgegaan?’

Ik deinsde achteruit. ‘Hij is… vermoord. Dit is nogal persoonlijk, als je het niet erg vindt.’

In de stilte die volgde, leek het alsof de blik in zijn ogen iets zachter werd. ‘Dat moet heel moeilijk voor je zijn.’ Het klonk alsof hij het meende.

De bel ging en Patch sprong op en liep naar de deur.

‘Wacht!’ riep ik. Hij reageerde niet. ‘Hallo!’ Hij liep de gang op. ‘Patch! Ik weet nog niets over jou.’

Hij draaide zich om en liep naar me toe. Hij pakte mijn hand en voordat ik hem terug kon trekken, had hij er iets op gekrabbeld.

Ik keek naar de zeven rode cijfers op mijn handpalm en maakte een vuist. Ik wilde hem vertellen dat hij echt niet moest denken dat ik hem zou bellen vanavond. Ik wilde hem vertellen dat het zijn schuld was dat hij al onze tijd had besteed aan mijn ondervraging. Ik wilde een heleboel, maar ik stond daar alsof ik niet meer wist hoe ik mijn mond open moest doen.

‘Ik heb geen tijd vanavond,’ zei ik uiteindelijk.

‘Ik ook niet.’ Hij lachte en liep weg.

Ik stond als aan de vloer vastgenageld en probeerde te snappen wat er net was gebeurd. Had hij expres alle tijd opgemaakt door mij te ondervragen? Zodat ik een onvoldoende zou halen? Dacht hij dat die glimlach van hem ervoor zorgde dat hij hiermee wegkwam? Ja, dacht ik. Dat dacht hij.

‘Ik bel je niet!’ riep ik hem na. ‘Nooit… niet!’

‘Heb je je column al af? De deadline is morgen.’ Het was Vee. Ze kwam naast me staan en krabbelde wat dingen op het notitieblokje dat ze altijd bij zich had. ‘Ik zit erover te denken om de mijne te schrijven over onze nieuwe partners. Ik moet met een meisje dat net voor luizen is behandeld.’

‘Mijn nieuwe partner,’ zei ik, terwijl ik de gang in wees naar de rug van Patch. Hij had een irritant zelfverzekerd loopje. Zo’n loopje voor mensen met een verwassen T-shirt en een cowboyhoed. Patch droeg die allebei niet. Hij was meer het type van zwarte Levi’s, zwarte polo, en zwarte laarzen.

‘Die zittenblijver uit de zesde? Dan heeft hij de eerste keer zeker niet hard genoeg geleerd. En de tweede keer ook niet.’ Ze gaf me een veelbetekenende blik. ‘Drie keer is scheepsrecht.’

‘Ik vind hem griezelig. Hij wist gewoon naar wat voor muziek ik luisterde. Zonder dat ik hem een hint had gegeven, zei hij “barok”.’ Het lukte me niet zo goed om zijn lage stem na te doen.

‘Wilde gok?’

‘Hij wist… andere dingen.’

‘Zoals?’

Ik zuchtte. Hij wist meer dan ik wilde vertellen. ‘Hoe hij op mijn zenuwen moest werken,’ zei ik uiteindelijk. ‘Ik ga aan de coach vragen of we onze oude partners terug mogen.’

‘Moet je doen. Ik zou het als opening kunnen gebruiken voor mijn volgende *eZine*-artikel. “Vierdeklasser vecht terug.” Of nog beter: “Nieuwe indeling onderuitgehaald.” Mmm. Die is goed.’

Maar uiteindelijk was ik degene die onderuitgehaald werd. De coach wilde niets weten van mijn voorstel. Het zag ernaaruit dat ik vast zat aan Patch.

Voorlopig.

2

Mijn moeder en ik wonen in een tochtige achttiende-eeuwse boerderij aan de rand van Coldwater. Het is het enige huis op Hawthorne Lane en de dichtstbijzijnde buren wonen bijna twee kilometer verderop. Ons huis staat precies in het midden van een mysterieus weergebied, dat alle mist van de kust van Maine lijkt op te zuigen en naar onze achtertuin verplaatst. Ik vraag me af of de bouwer van het huis zich dat realiseerde, toen hij van alle stukken land in de buurt juist deze plek uitkoos. Die avond lag er een sluier van mistige wolken over het huis. Het leek wel een groepje ontsnapte, dwalende geesten.

Ik bracht mijn avond door op een barkruk in de keuken, met mijn huiswerk voor algebra en onze huishoudster Dorothea. Mijn moeder werkt voor het Hugo Renaldi Veilinghuis. Ze is verantwoordelijk voor alle veilingen van landgoederen en antiekcollecties aan de oostkust. Deze week was ze in New York. Ze moest vaak reizen voor haar baan en ze betaalde Dorothea om te koken en schoon te maken, maar ik wist vrijwel zeker dat er in Dorothea's taakomschrijving ook stond dat ze mij in de gaten moest houden.

'Hoe was het op school?' vroeg Dorothea met haar licht Duit-

se accent. Ze stond achter het aanrecht en was bezig aangekoekte lasagne uit een ovenschaal te schrobben.

'Ik heb een nieuwe partner bij biologie.'

'Is dat leuk of niet leuk?'

'Vee was mijn oude partner.'

'Hmph.' Dorothea ging ijverig door met schrobben. Het vel onder haar bovenarm bungelde heen en weer. 'Niet leuk dus.'

Ik zuchtte bij wijze van instemming.

'Vertel me over je nieuwe partner. Wat is het voor meisje?'

'Hij is lang, donker en irritant.' En griezelig gesloten. Patch' ogen waren zwarte bollen die alles in zich opnamen, maar niets onthulden. Niet dat ik meer wílde weten over Patch. Als ik al niet op zijn uiterlijk viel, dan wilde ik al helemaal niet weten hoe zijn karakter in elkaar stak.

Alleen… dit was niet helemaal waar. Ik viel wel degelijk op zijn uiterlijk. Hij was lang, had gespierde armen, brede maar ontspannen schouders en een lach die zowel speels als verleidelijk was. Ik was in strijd met mezelf. Ik probeerde het te negeren, maar er was iets onweerstaanbaars aan die jongen.

Om negen uur was Dorothea klaar met haar werk. Toen ze wegging, sloot ze gelijk het huis af. Ik knipperde twee keer met het licht op de veranda om gedag te zeggen. Het licht was blijkbaar door de mist heen te zien, want ze antwoordde door vanuit haar auto te toeteren. Ik was alleen.

Ik dacht na over hoe ik me voelde. Ik had geen honger. Ik was niet moe. Ik was niet eens heel eenzaam. Maar ik was wel een beetje gestrest over mijn biologieopdracht. Ik had tegen Patch gezegd dat ik niet zou bellen en zes uur geleden had ik dat ook echt gemeend. Maar alles waar ik nu nog aan kon denken, was dat ik geen onvoldoende wilde. Biologie was mijn moeilijkste vak. Mijn cijfer schipperde dramatisch tussen een

zeven en een negen. Voor mij was dat het verschil tussen een halve en een hele beurs voor de universiteit.

Ik ging naar de keuken en pakte de telefoon. Ik keek naar wat er nog te lezen was van de zeven cijfers op mijn hand. Stiekem hoopte ik dat Patch niet op zou nemen. Als hij niet beschikbaar was of niet mee wilde werken aan opdrachten, had ik bewijs dat ik tegen hem kon gebruiken en kon ik de coach ervan overtuigen dat ik een nieuwe partner nodig had. Hoopvol toetste ik zijn nummer in.

Na drie keer overgaan nam Patch op. 'Zeg het maar.'

Op een zakelijke toon zei ik: 'Ik bel om te vragen of we vanavond kunnen afspreken. Ik weet dat je had gezegd dat je geen tijd had…'

'Nora.' Patch zei mijn naam alsof het de clou van een grap was. 'Had niet gedacht dat je zou bellen. Nooit niet.'

Ik haatte dat hij mijn woorden na-aapte. Ik haatte dat Patch het er zo inwreef. Ik haatte de coach en zijn achterlijke opdrachten. Ik opende mijn mond en hoopte dat er iets zinnigs uit zou komen. 'Nou? Kunnen we afspreken of niet?'

'Het zit eigenlijk zo. Ik kan niet.'

'Kan niet of wil niet?'

'Ik zit midden in een potje poolen.' Ik hoorde aan zijn stem dat hij glimlachte. 'Een heel belangrijk potje.'

Aan het achtergrondgeluid te horen, sprak hij de waarheid en was hij daadwerkelijk aan het poolen. Of dit echt belangrijker was dan mijn opdracht, was natuurlijk weer een ander verhaal.

'Waar ben je?' vroeg ik.

'Bo's Arcade. Geen plek voor een meisje als jij.'

'Dan doen we het over de telefoon. Ik heb hier een lijst met vragen en…'

Hij hing op.

Ik staarde vol ongeloof naar de telefoon en scheurde een leeg

blaadje uit mijn schrift. 'Sukkel', schreef ik op de eerste regel. 'Rookt sigaren', schreef ik eronder. 'Zal sterven aan longkanker. Hopelijk snel. Fantastisch lichaam.'

Dat laatste kraste ik gelijk weer door, totdat het niet meer te lezen was.

De klok op de magnetron knipperde naar 9.05. Ik had twee keuzes. Of ik verzon mijn vraaggesprek met Patch, of ik reed naar Bo's Arcade. De eerste optie was misschien verleidelijk, ware het niet dat ik niet kon vergeten dat de coach had gezegd dat hij alle antwoorden op echtheid zou controleren. Ik wist niet genoeg over Patch om me er doorheen te bluffen. En de tweede optie? Daar had ik echt geen zin in.

Ik stelde mijn beslissing even uit en besloot mijn moeder te bellen. We hadden de afspraak dat ik mij volwassen en verantwoordelijk gedroeg als zij op reis was en dat ik niet het soort dochter zou zijn dat constant begeleiding nodig had. Ik was gesteld op mijn vrijheid en ik wilde mijn moeder geen reden geven om een baan in de buurt te nemen, zodat ze mij in de gaten kon houden.

Na vier keer overgaan kreeg ik haar voicemail.

'Met mij,' zei ik. 'Ik bel gewoon even. Ik heb nog wat huiswerk voor biologie en daarna ga ik naar bed. Bel me morgen maar tijdens de lunch als je wilt. Hou van je.'

Nadat ik had opgehangen, vond ik een kwartje in de keukenla. Ingewikkelde beslissingen kon je het beste over laten aan het lot.

'Kop, dan ga ik,' zei ik tegen het hoofd van George Washington. 'Munt, dan blijf ik thuis.' Ik gooide het muntje in de lucht, sloeg het tegen de achterkant van mijn hand en gluurde stiekem wat het geworden was. Mijn hart maakte een sprongetje en ik vertelde mezelf dat ik niet helemaal zeker wist wat dit betekende.

‘Het lot heeft voor mij gekozen,’ zei ik.

Vastbesloten om dit zo snel mogelijk af te handelen, pakte ik de kaart, greep mijn sleutels en reed mijn Fiat Spider van de oprit. In 1979 was dit waarschijnlijk een schattige auto geweest, maar ik was niet zo enthousiast over de chocoladebruine kleur, de roest op de bumper en de gebarsten witte leren bekleding.

Bo’s Arcade was verder dan ik had gehoopt. Het was helemaal bij de kust en ik moest bijna een halfuur rijden om er te komen. Met de kaart over het stuur gespannen reed ik de parkeerplaats op achter het grote betonnen gebouw. Aan de buitenkant hing een knipperend elektrisch bord met Bo’s Arcade, Mad Black Paintball & Ozz’s Pool Hall erop. De muren zaten vol met graffiti en buiten lag het bezaaid met sigarettenpeuken. Bo’s was duidelijk een plek voor toekomstige wereldverbeteraars en modelburgers. Ik probeerde een zo luchtig en nonchalant mogelijke houding aan te nemen, maar mijn maag draaide zich om. Nadat ik twee keer had gecontroleerd of ik mijn auto goed op slot had gedaan, liep ik naar de ingang.

Ik stond in de rij en wachtte totdat ik voorbij het koortje mocht. Terwijl de groep voor mij aan het betalen was, glipte ik erlangs en liep richting de doolhof van loeiende sirenes en flikkerende lichten.

‘Dacht je dat je er voor niets in mocht?’ riep een zware rookstem.

Ik draaide me om en knipperde met mijn ogen naar de zwaar getatoeëerde kassier. ‘Ik ben hier niet om te spelen,’ zei ik. ‘Ik zoek iemand.’

Hij gromde. ‘Als je langs mij wilt, dan moet je betalen.’ Hij legde zijn handen op de toonbank waar met plakband een prijslijst op was vastgeplakt. Vijftien dollar, stond er. Alleen contant betalen.

Ik had geen contant geld bij me. En zelfs als ik het wel had,

zou ik het nog niet willen verspillen aan een paar vragen over het privéleven van Patch. Ik was plotseling woedend dat ik een nieuwe partner had. Ik was woedend dat ik hier in de eerste plaats al moest zijn. Ik moest Patch gewoon even vinden en dan konden we buiten het vraaggesprek doen. Ik was hier niet helemaal naartoe gereden om met lege handen weer naar huis te gaan.

'Als ik binnen twee minuten niet terug ben, betaal ik de vijftien dollar,' zei ik. Voordat ik de situatie kon inschatten, deed ik iets wat totaal niet bij me paste: ik glipte onder het koord door. Ik stopte niet, haastte me door de speelhal en keek goed of ik Patch ergens zag. Ik kon niet geloven dat ik dit deed, maar ik leek wel een rollende sneeuwbal. Ik kreeg steeds meer snelheid en kracht. Het enige wat ik wilde, was Patch vinden en met hem naar buiten gaan.

De kassier holde me achterna. 'Hé!'

Toen ik zeker wist dat Patch niet op de begane grond was, rende ik naar beneden richting de bordjes Ozz's Pool Hall. De verlichte pokertafels beneden waren allemaal in gebruik. De sigarenrook die tegen het plafond hing, was bijna net zo dik als de mist rond mijn huis. Tussen de pokertafels en de bar stond een rij pooltafels. Patch lag voorovergebogen over de tafel het verste weg, zich concentrerend op een ingewikkelde stoot.

'Patch!' riep ik.

Precies op het moment dat ik hem riep, stootte hij met zijn keu, die vervolgens in het laken belandde. Zijn hoofd schoot omhoog. Hij staarde me verbaasd en nieuwsgierig gaan.

Op de trap achter me stommelde de kassier naar beneden en hij klemde zijn hand om mijn schouder. 'Naar boven. Nu.'

De mond van Patch vertrok tot een van zijn amper zichtbare glimlachjes. Het was moeilijk te zeggen of het een spottende of vriendelijke glimlach was. 'Ze hoort bij mij.'

Dit leek indruk te maken op de kassier, want hij verminderde zijn grip. Voordat hij van gedachten kon veranderen, schudde ik zijn hand van me af en zigzagde door de tafels richting Patch. De eerste stappen nam ik nog zelfverzekerd, maar zodra ik dichter bij hem kwam, begon mijn zelfvertrouwen af te nemen.

Het viel me gelijk op dat er iets anders aan hem was. Ik kon het niet helemaal plaatsen, maar wel voelen. Het leek wel elektriciteit. Meer vijandigheid?

Meer zelfvertrouwen.

Meer vrijheid om zichzelf te zijn. En die zwarte ogen deden echt iets met me. Het waren net magneten die iedere beweging van mij volgden. Ik slikte voorzichtig en probeerde de kriebels in mijn buik te negeren. Ik wist niet precies wat het was, maar er klopte iets niet aan Patch. Er was iets niet normaal. Niet… veilig.

'Sorry van de telefoon,' zei Patch terwijl hij naar me toe liep. 'Het bereik is echt heel slecht hierbeneden.'

Ja, ja.

Met een knik van zijn hoofd gebaarde Patch naar de anderen dat ze moesten gaan. Voordat er überhaupt iemand aanstalten maakte om te gaan, viel er een ongemakkelijke stilte. De eerste jongen die wegging, botste tegen mijn schouder toen hij langs mij liep. Ik deed een stap achteruit om mijn evenwicht terug te vinden en keek net op tijd op om te zien hoe de andere twee spelers mij een koude blik toewierpen terwijl ze wegliepen.

Fantastisch. Het was mijn schuld toch niet dat Patch mijn partner was?

'Spelen jullie 8-ball?' vroeg ik met opgetrokken wenkbrauwen om er zo zelfverzekerd mogelijk uit te zien in deze omgeving. Misschien had hij gelijk en was Bo's echt niets voor een meisje als ik. Maar dat wilde niet zeggen dat ik naar de uitgang zou rennen. 'Om hoeveel spelen jullie?'

Zijn glimlach werd breder. Deze keer was ik er wel zeker van dat hij de spot met me dreef. 'We spelen niet voor geld.'

Ik zette mijn handtas op de rand van de tafel. 'Jammer. Ik was net van plan om alles wat ik had tegen jou in te zetten.' Ik hield mijn opdracht omhoog, waarvan twee regels al vol waren geschreven. 'Een paar snelle vragen en dan ben ik weer weg hier.'

'Sukkel?' las Patch hardop voor, terwijl hij op zijn keu leunde. 'Longkanker? Heb je voorspellende gaven of zo?'

Ik wapperde de opdracht door de lucht. 'Ik ging ervan uit dat je het milieu vervuilde. Hoeveel sigaren per avond? Eén? Twee?'

'Ik rook niet.' Hij klonk oprecht, maar ik trapte er niet in.

'Aha,' zei ik. Ik legde mijn blaadje tussen twee poolballen. Ik stootte per ongeluk tegen de paarse bal aan toen ik 'zeker weten sigaren' op de derde regel schreef.

'Je verpest ons spel,' zei Patch, nog steeds glimlachend.

Ik keek hem aan en kon het niet helpen dat ik ook kort moest lachen.

'Ik hoop niet in jouw voordeel. Je grootste droom?' Ik was trots op deze vraag, want ik wist dat die hem in verlegenheid zou brengen. Hij zou hierover na moeten denken.

'Jou kussen.'

'Dat is niet grappig,' zei ik, terwijl ik hem bleef aankijken. Ik was blij dat ik niet stotterde.

'Nee, maar je moet er wel van blozen.'

Ik ging op de rand van de tafel zitten en probeerde er onverstoorbaar uit te zien. Ik sloeg mijn benen over elkaar en gebruikte mijn knie als schrijftafel. 'Werk je?'

'Ik werk in de bediening bij Borderline. Het beste Mexicaanse restaurant van de stad.'

'Religie?'

Hij leek niet verrast door de vraag, maar hij leek hem ook niet zo leuk te vinden. 'Ik dacht dat je een paar snelle vragen wilde stellen. Dit is de vierde al.'

'Religie?' vroeg ik iets harder.

Patch streek bedachtzaam met zijn hand over zijn kaak.

'Geen religie. Een sekte.'

'Zit je bij een sekte?' Ik realiseerde me te laat dat ik niet zo verrast had moeten reageren.

'Ik ben toevallig net op zoek naar een vrouwelijk offer. Ik was van plan om eerst haar vertrouwen te winnen, maar als je er nu al klaar voor bent…'

Alles wat er nog over was van de glimlach op mijn gezicht, trok onmiddellijk weg. 'Ik ben echt niet van je onder de indruk.'

'Ik ben nog niet eens begonnen.'

Ik gleed van de tafel en ging een paar passen voor hem staan. Hij was een volle kop groter dan ik. 'Ik hoorde van Vee dat je een zesdeklasser bent. Hoe vaak ben je gezakt voor biologie? Eén keer? Twee keer?'

'Vee is mijn woordvoerder niet.'

'Ontken je dat je bent blijven zitten?'

'Ik ben niet naar school geweest vorig jaar.' Zijn ogen bespotten mij. Het maakte me alleen maar vastberadener.

'Heb je een jaar gespijbeld?'

Patch legde zijn keu op de pooltafel en gebaarde met zijn vinger dat ik dichterbij moest komen. Ik weigerde. 'Wil je een geheim weten?' zei hij op vertrouwelijke toon. 'Ik ben nog nooit naar school geweest. Wil je nog een geheim weten? Het is lang niet zo saai als ik had verwacht.'

Hij loog. Iedereen ging naar school. Dat was de wet. Hij loog om mij op de kast te jagen.

'Je denkt dat ik lieg,' zei hij lachend.

‘Ben je nog nooit naar school geweest? Als dat waar is… en je hebt gelijk… wat ik niet denk… waarom ben je dit jaar dan wel naar school gekomen?’

‘Vanwege jou.’

De drang om bang te worden, bonsde door me heen, maar ik nam mezelf voor dat dat precies was wat Patch wilde. Ik hield voet bij stuk en probeerde te doen alsof ik geïrriteerd was. Toch duurde het een paar seconden voordat ik weer iets kon zeggen. ‘Dat is geen echt antwoord.’

Hij had blijkbaar een stap naar voren gedaan, want plotseling werden onze lichamen slechts gescheiden door een dun laagje lucht. ‘Je ogen, Nora. Die koude, bleke, grijze ogen zijn verrassend onweerstaanbaar.’ Hij kantelde zijn hoofd ietsjes, alsof hij mij vanuit een nieuwe hoek bestudeerde. ‘En die heerlijke ronde mond.’

Ik wist niet of ik schrok van zijn opmerking, maar ineens wist die ronde mond van mij precies wat hij moest doen en ik nam een stap terug. ‘Nu is het genoeg. Ik ga.’

Maar terwijl de woorden uit mijn mond kwamen, wist ik al dat ik dat niet zou doen. Ik had de behoefte om nog iets te zeggen. Ik probeerde de gedachten in mijn hoofd te ontwarren en erachter te komen wat ik nou eigenlijk wilde zeggen. Waarom maakte hij mij zo belachelijk? Waarom deed hij alsof ik iets gedaan had waardoor ik dat verdiende?

‘Je lijkt veel over mij te weten,’ zei ik. Het understatement van het jaar. ‘Meer dan je zou moeten weten. Je lijkt precies te weten hoe je mij een ongemakkelijk gevoel moet geven.’

‘Je maakt het me zo makkelijk.’

Een vonk van woede schoot door me heen. ‘Je geeft dus toe dat je dit expres doet?’

‘Dit?’

‘Mij provoceren.’

‘Zeg nog eens “provoceren”. Je mond ziet er zo provocerend uit als je dat doet.’

‘We zijn klaar hier. Maak je potje pool maar af.’ Ik greep zijn keu van de tafel en duwde die naar hem toe. Hij pakte hem niet aan.

‘Ik vind het niet leuk dat ik naast je moet zitten,’ zei ik. ‘Ik vind het niet leuk dat ik je partner ben. Ik vind die neerbuigende grijns van je niet leuk.’ Mijn kaak trilde, iets wat normaal alleen gebeurde als ik loog. Ik vroeg me af of ik nu aan het liegen was. Als dat zo was, dan kon ik mezelf wel voor mijn kop slaan. ‘Ik vind jou niet leuk,’ zei ik zo overtuigend als ik maar kon, terwijl ik de keu tegen zijn borst duwde.

‘Ik ben blij dat de coach ons samen heeft gezet,’ zei hij. Ik bespeurde een greintje ironie bij het woord ‘coach’, maar ik kon geen verborgen betekenis bedenken. Nu pakte hij de keu.

‘Ik ben bezig om daar verandering in te brengen,’ was mijn weerwoord.

Patch vond dit zo grappig dat zijn glimlach zijn tanden ontblootte. Hij boog naar mij toe en voordat ik weg kon duiken, haalde hij iets uit mijn haar.

‘Stukje papier,’ legde hij uit, terwijl hij het op de grond gooide. Toen hij zijn arm naar mij toe bewoog, zag ik een plekje op de binnenkant van zijn pols. Ik dacht eerst dat het een tatoeage was, maar toen ik nog een keer keek, zag ik een roodbruine dikke moedervlek. Het had de vorm van een gemorste verfdruppel.

‘Dat is een ongelukkige plek om een moedervlek te hebben,’ zei ik. Hij zat op precies dezelfde plek als mijn moedervlek. Dit bracht me nogal van mijn stuk.

Patch liet zijn mouw achteloos maar zichtbaar over zijn pols glijden.

‘Had je liever gehad dat hij op een intiemere plek had gezeten?’

‘Ik had hem liever nergens gehad.’ Ik wist niet zeker hoe dit overkwam en ik probeerde het opnieuw. ‘Het kan me helemaal niet schelen waar hij zit.’ Ik probeerde het voor een derde keer. ‘Je moedervlek interesseert me niet. Punt uit.’

‘Nog meer vragen?’ vroeg hij. ‘Opmerkingen?’

‘Nee.’

‘Dan zie ik je weer bij bio.’

Ik wilde hem vertellen dat hij me nooit meer zou zien. Maar ik wilde niet twee keer op een dag een domme opmerking maken.

Later die nacht werd ik wakker van een luide *krak!* Ik hield mijn hoofd in mijn kussen gedrukt en lag helemaal stil. Al mijn zintuigen stonden op scherp. Mijn moeder was minstens één keer per maand weg voor haar werk, dus was ik gewend om alleen te slapen. Het was al maanden geleden dat ik voor het laatst bang was geweest dat ik voetstappen op de gang had gehoord. De waarheid was dat ik me nooit echt alleen voelde. Mijn vader was doodgeschoten toen hij in Portland een verjaardagscadeautje voor mijn moeder aan het kopen was. Sinds die tijd had ik het gevoel dat er een vreemde aanwezigheid mijn leven binnen was getreden. Alsof er iemand om mijn wereld heen cirkelde en mij van een afstandje in de gaten hield. Ik was bang geweest voor deze geestvertoning, maar toen er niets vervelends gebeurde, verloor ik mijn angst. Ik begon me af te vragen of er misschien een diepere betekenis achter mijn gevoel zat. Misschien was de geest van mijn vader in de buurt. De gedachte was normaal gesproken heel troostend, maar vanavond was het anders. De aanwezigheid voelde als ijs op mijn huid.

Ik draaide mijn hoofd een stukje opzij en zag hoe een schaduw zich uitstrekte over mijn vloer. Ik zwaaide mijn hoofd naar het raam. De nevelige lichtstraal van de maan was het enige licht in de kamer dat in staat was om ergens een schaduw over

te werpen. Maar ik zag niets. Ik kneep in mijn kussen en maakte mezelf wijs dat er een wolk langs de maan was getrokken. Of een stuk afval dat met de wind werd meegevoerd. Toch duurde het nog een paar minuten voordat mijn hartslag wat kalmeerde.

Toen ik eindelijk de moed had om uit bed te komen, was de tuin onder mijn raam kalm en stil. Het enige geluid kwam van de boomtakken die tegen het huis aan schuurden en van mijn bonzende hart.